

δωκε τὰς τρυφερότητας τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ καὶ ὅταν μάλιστα ὁ Φάλδνερ τὸν προσεκάλεσε νὰ υπάγῃ μαζὶ του εἰς τὸ ὑποστατικὸν διὰ τὸν ἀτμόμυλον ἐκεῖνον, ὁ Φρέβεν δὲν ἠρνήθη, καὶ τοῦτο ὄχι βέβαια διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐάρεστον συναναστροφὴν τοῦ βαρώνου, ἀλλὰ διότι δὲν ἤθελεν εὐθὺς μετὰ τὰς σημερινὰς δυσαρέστους σκηνὰς νὰ ἴδῃ πάλιν τὴν Ἰωσηφίνα. Εὐθὺς ἡτοιμάσθησαν οἱ ἵπποι, οἱ ὑπηρετὰι εὐρέθησαν ἐν ἀκαρεῖ εἰς τὰς θέσεις των καὶ οἱ δύο ἀναβάται ἐκίνησαν. Πρὶν ἀκόμη ὁ Φρέβεν παρακάμψῃ τὴν γωνίαν τῆς οἰκίας ἔρριψεν ἐν ἔτι βλέμμα πρὸς τὰ ἄνω καὶ εἶδεν εἰς τὸ παραθύρον τὴν μορφήν τῆς Ἰωσηφίνας. Ἐκείνη ἀπεμάκρυνε τὸ μανδήλιον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, τοὺς ἔβλεπε περίλυπος καὶ τοὺς ἔχαιρέτα μὲ τὴν ἀβρὰν χεῖρά της. „Ἡ γυναῖκά Σου μᾶς γνέφει, ἀκόμη, Φάλδνερ, καὶ θέλει νὰ μᾶς ἀποχαιρέτισῃ“ εἶπεν ὁ Φρέβεν πρὸς τὸν φίλον του· ἀλλ’ ἐκεῖνος ἤρχισε νὰ τὸν περιγελά. „Τί νομίζεις Ἐσὺ, ἀδελφέ;“ εἶπε χωρὶς διόλου ν’ ἀνακόψῃ τὸν δρόμον τοῦ ἵππου ἢ νὰ στραφῇ πρὸς τα ὀπίσω ὁ ἴδιος. „Νομίζεις, ἔτσι τὴν ἐσυνείθισα ἐγὼ τὴν γυναῖκά μου μὲ τρυφερότητας, νὰ ἀποχωριζώμεθα δηλ. τὸ μεσημέρι καὶ το πρωὶ καὶ τὸ βράδυ μὲ φιλήματα; Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τέτοια ἄνοστα πράγματα! ἔτσι κακοσυνειθίζουσιν ἡ γυναῖκες, καὶ ἂν καμμιά φορὰ τὸ φέρῃ ἡ τύχη καὶ ἡ πανδρευθῆς καὶ Σὺ, κύτταξε, δι’ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴν κάμνης τέτοιαις ἀηδαιῖαις! Οὐτε λέξι νὰ λέγῃς ὅς τὴν γυναῖκά Σου, ὅταν ἔχῃς σκοπὸ νὰ κάμῃς κανένα ταξεῖδι. Σοὺ φέρουν τὸ ἄλογο . . .“ „Γιὰ ποῦ, χρυσέ μου;“ ἔρωτᾷ ἐκείνη. Ἐσὺ δὲν ἀποκρίνεις. Πάλιν ἔρωτᾷ ἐκείνη. Ἐσὺ πάλιν καμμίαν ἀπάντησιν δὲν δίδεις. Φορεῖς τὰ χειρόκτιά Σου καὶ κυττάζεις ἄλλοῦ ἢ σφυρίζεις.“ „Καὶ θὰ μ’ ἀφήσῃς ἔτσι ὁλομόναχον;“ „λέγει πάλιν ἐκείνη καὶ χαϊδεύει τὰ μάγουλά Σου. Ἐσὺ ὅμως δὲν τὰ χάνεις διόλου, παίρνεις τὸ μαστίγιόν Σου καὶ λέγεις: Ναί! πρέπει νὰ πάγω σήμερον ὅς τὸ ὑποστατικόν, καὶ ἂν τὸ βράδυ δὲν ἔλθω ἐνωρὶς δὲν χρειάζεται νὰ με περιμένῃς πολὺ ἀργά. — Ἐκείνη τρομάζει ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν Σου, ἀλλὰ Σὺ δὲν δίδεις καμμίαν προσοχὴν· ἐκείνη θέλει νὰ ἔλθῃ μαζὶ Σου, ἀλλὰ τὴν δίδῃς μὲ τὸ μαστίγιόν Σου ἐν ἐκφραστικῶν σημείων διὰ νὰ μὴν κινηθῇ ἀπὸ τὸν τόπον της. Κατόπιν κρεμιέται ἀπὸ τὸ παράθυρον, κουνεῖ τὸ μανδῆλιν της καὶ φωνάζει: „ὦρα καλῆ!“ καὶ ἡ λευκὴ σημαία πάντοτε κουνιέται. Ἄς κουνιέται! Ἐσὺ κυττάζεις τὴν δουλειά Σου. Κτυπᾷς τ’ ἄλογό Σου δυνατά, καὶ ἐμπρός! Σὲ ὀρκίζομαι, φίλε μου, ὅτι ἔτσι μόνον ἔμπορεῖς νὰ κάμῃς τῆς γυναίκαις νὰ Σε τρέμουν. Ἡ δίκη μου τοῦλάχιστον ὅς τὸ τρίτο ταξεῖδι μου δὲν ἴα-

λῃσε τίποτε, καὶ ἔτσι, δόξα τῷ Θεῷ, ἔπαυσαν τὰ κλάματα!“

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐξεθῆκεν ὁ κύριος Βαρώνος μὲ ἀξιόλογον εὐγλωττίαν καὶ σπανίαν ἀταραξίαν, εἶχεν ἀνάψει ἐν τῷ μεταξὺ ἐν σιγάρων καὶ τώρα ἐκάπνιζε θεωρῶν δεξιᾶ-ἀριστερᾶ τὰ χωράφια του, χωρὶς μάλιστα νὰ περιμένη καμμίαν ἀπάντησιν ἀπὸ μέρους τοῦ φίλου του· ἀλλ’ αὐτὸς ἔδῃξε τὰ χεῖλη του καὶ συνεθλίβετο ἡ καρδιά του ἀπὸ τοῦ βάρους τῶν προστύχων λόγων τοῦ ἀπανθρώπου ἐκείνου. Καὶ ἔλεγε καθ’ ἑαυτόν· „Εἶσαι ἐνὸς σκύλος; εἶσαι χειρότερος καὶ τοῦ σκύλου, διότι ὁ Θεὸς Σ’ ἔδωκε λόγον. Ἐμαθες πολὺ καλὰ πῶς ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἡμερώσῃ ἓνα ἵππον ἢ νὰ μεταφυτεύσῃ εἰς καλλίτερον χώμα ἐν δένδρον, ἀλλὰ πῶς πρέπει νὰ μεταχειρίζεσαι μίαν ὥραιαν ψυχὴν, μίαν ἀγαπῶσαν καρδίαν, αὐτὸ δὲν χωρεῖ ὅς τὸ κεφάλι Σου. Πῶς τὸν ἔβλεπεν ἡ ταλαίπωρη κατόπιν, πόσον ἦτο περίλυπος διότι δὲν τὴν ἀπεχαιρέτισε, πόσον ἔδειξεν ἀγγελικὴν ὑπομονὴν καὶ ἐσυγχώρησε τοὺς σκληροὺς λόγους του. Πόσον ἀγάπην ἐκρύπτον τὰ βλέμματά της ἐκείνα! Ἀγάπην; Εἶναι δυνατόν ποτε νὰ τὸν ἀγαπᾷ αὐτή; Μήπως δὲν προσέβαλεν αὐτὸς μυριάς καὶ τὰ λεπτότερα αἰσθημάτων της; Δὲν βλέπει τάχα ὅτι αὐτὸς περιποιεῖται μὲ περισσοτέραν τρυφερότητα τοὺς κυνηγετικούς του κύνας ἢ αὐτήν; Καὶ ἐπειδὴ ἀπαξ ἔγεινε σύζυγός του, πρέπει λοιπὸν ἀφεύκτως νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ἐνῷ ἀφ’ ἑτέρου τὸν φοβεῖται, ὅσον καὶ ἂν τὸν ὑπερτερῇ κατὰ τὴν νοημοσύνην; Πόσον κακὸς εἶνε ὁ κόσμος! Ἀκριβῶς ἐκείναι, ὅσαι δὲν ἡσθάνθησαν ποτὲ τὴν παραμικρὰν πρὸς ἄνδρα ἀγάπην τυγχάνουσι τῆς μεγίστης ἀπὸ μέρους ἡμῶν ἀφοσιώσεως, καὶ ἡ μία αὐτῇ, ἥτις εἶνε πλήρης ἔρωτος, μαραίνεται χωρὶς ν’ ἀκούσῃ μίαν θωπευτικὴν λέξιν. Εἶνε ἀδύνατον ὅμως νὰ παραδεχθῶ οὐδ’ ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὴν ἰδέαν, ὅτι αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ. Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!“ Τόσον δ’ ἐξήφθη, φαίνεται, ὁ Φρέβεν καταντήσας εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο συμπέρασμα, ὥστε ἀκουσίως ἐκέντησε διὰ τοῦ πτερνιστήρος τὸν ἵππον του, ὁ ὁποῖος αἰφνης ἐτινάχθη καὶ ὤρμησε πρὸς τὰ ἐμπρός. „Βρέ! τὸ καῦμένο! θέλει νὰ βῇ μὲ μένα ὅς τὸ τρέξιμο!“ ἐξεφώνησε καὶ ὁ Βαρώνος καὶ ἔρριψε τὸ σιγάρων του. „Εγὼ Σὲ χαρίζω καὶ διακόσια βήματα, ἂν θέλῃς, καὶ πάλιν ὅμως Σὲ προφθαίνω.“ Μὲ πολλὴν τέχνην ἐμέτρησε κατόπιν ἀκριβῶς διακόσια βήματα καὶ ὅταν ἐνόμισεν, ὅτι διέτρεξεν ἤδη ὁ Φρέβεν τὸ διάστημα τοῦτο, ἤρχισε καὶ αὐτὸς μετὰ καταπληκτικῆς ὄντως ταχύτητος νὰ τρέχῃ καὶ οὕτω κατῴρθωσε, πρὸς μέγαν βέβαια θρίαμβόν του, νὰ φθάσῃ συγχρόνως μὲ ἐκείνον πρὸ τοῦ ἀτμομύλου.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια.)

ΒΙΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

(συνέχεια.)

9.

Τοῦ βίου Σου σκοπὸν ἔχε τὴν ἐν τῷ ἀγαθῷ τελειοποίησιν Σου. Ἀγαθὸν δὲ εἶνε πᾶν τὸ συντελοῦν εἰς τὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος Σοῦ τε καὶ τῶν πλησίων Σου.

10.

Εὐλικρινὴς θέλησις ἀρκεῖ πρὸς τὴν καθαρὰν τοῦ ἀγαθοῦ διάγνωσιν. Περίσκεψις ὅμως καὶ ἐμβρίθεια πολλὴ ἀπαιτεῖται διὰ ν’ ἀποκτήσωμεν τὴν ὀξυδερκειαν καὶ λεπτότητα ἐκείνην, ἥς τόσον ἀνάγκην ἔχομεν κατὰ τὰς διαφόρους τοῦ βίου μας περιπετείας.

11.

Τὸν σκοπὸν τοῦ βίου Σου, ἐκείνον ἔχε πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν προκειμένου μάλιστα καὶ περὶ μικρῶν πραγμάτων. Διότι οὐδεμία πράξις μας εἶνε τόσον εὐτελής, ὥστε νὰ μὴ προαχθῇ δι’ αὐτῆς μία ἀρετή. Ὅταν πάσῃς σωματικῆς ἀλγηδόνος ἢ ἔχῃς δυσαρέστους ὑποθέσεις ἔσο τοῦλάχιστον πλήρης ὑπομονῆς, ἥς τόσον συχνὴν ἀνάγκην ἔχει ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ ὁποία εἶνε ὁ ἀδιάτρητος θώραξ κατὰ πάσης συμφορᾶς.

(ἔπεται συνέχεια.)